

Тако они тебе, шофери, животиње – шаптао је
Старац.

Прсти су му њежно додиривали масну катранску мрљу на плочнику. Поглед му је био мрка слутња, нагон и клетва. Хладан као зидина. Из очију се ширио дах двају смрзнутих језера. Сјенке пакости и мржње разлијевале су се подочњацима.

– Осјећам, мирише снијег. Ноћас мора пасти. Бит ћеш бијел и чист. Голуб ћеш бити сутра. Испод крила голубови имају бијело, сићушно перје – мрмљао је.

– Избацили те, стари, а? – питао је нетко иза његових леђа.

Нешто дроњаво извалило се иза њега на плочник.

– Рано су је затворили вечерас – показао је на крчму.

– Иди! Смрдиш – рекао је Старац.

– Откад то теби смета? И ти смрдиш. И твоја улица. Марија ти је увијек говорила да смрдиш по коњском ђубрету.

– Марија је много говорила, као све глупе жене. А сад ни за лијек нема коњског ђубра по улицама.

– Зашто си се оженио? Чуо си како је шкрипао стол. Војнику није сметало што стол шкрипи. Видио си кад је изашао. Зашто си послјије свега тога оженио Марију?

– Дроњави је говорио мирним, монотоним гласом као да чита.

– Она је била увијек чиста. Носила је бијелу хаљину – шапутнуо је Старац.

– Кад је војник отишао, хаљина је била прљава. Морала је бити прљава. И подерана је била негдје око груди. А није био само један војник. Зашто си оженио Марију?

– Хтио сам имати сина. Сви хоће да имају сина.

Старац је опет гледао масну мрљу на плочнику. Погладио ју је. Прсти су му били тврди, скорени, и чуло се шкрипање.

– Добио си сина, па шта? Гдје ти је? – ’ ругао се Дроњави.

– Тко зна.

Старац није волио много распредати о сину.

– А ј’, знаш ти, Стари, добро! Људи су га премлатили јер је крао и сад...

– Лажеш! Није могао. Свиња му је оглодала прсте док је био још у колијевци. Он није могао красти – рекао је Старац.

– Научио је красти и без прста. Био је најбољи лопов. Знаш ти, Стари. Поносио си се – сиктао је Дроњави.

– Шиц, крепалино олињала! – плунуо је Старац за неком мачком што је тешко вукла преко цесте своје тијело без длака.

Снијег је сипио све гушће. Старац није примијетио кад је почео падати.

– Сутра ћеш бити голуб – шапнуо је.

Гледао је плочник као неко болесно дијете. Погладио га је као да тјеши. Рука му се смочила и превукла лаганим блатом.

– Сјећаш ли се димњачарева сина из подрума? Оданде камо се одвукла мачка? – питао је Дроњави.

– Шта се мене тиче димњачарев син? Дуго га већ нисам видио.

– У лудницу ће, говоре. Ти знаш да ће у лудницу.

– То сви знају. Ја нећу да говорим с тобом, смрдљиви! – љутито ће Старац.

– О димњачареву дјечаку ћеш разговарати. Мораш! Ти си очистио ону крваву локву кад су малу купили онда давно. Ти све чистиш с улице. Дјеца не знају за висину. Он је био сасвим мален дјечак из подрума и први пут је гледао с прозора на кату. Дјеца нешто баце и гледају како пада. Само тако знају колико је високо. Он је гурнуо малу сестру јер му је једина била при руци. И смијао се док је падала. Сви су тајили да не полуди кад одрасте. А ти си му испричао. Послије девет година ти си му избрбљао. Девет је твој број, Стари!

– Он је знао. Кад сам му почео причати, смијао се. Рекао је да се свега сјећа. Знао је да сви таје и чинили су му се глупи дозлабога. Мислио је да то сватко зна, да га сви чудновато гледају и зато је лудио помало и одавно. Зато што нитко није хтио разговарати с њим о томе... ето.

– Није истина. Зашто је помахнутао управо оног часа кад си му ти рекао? Он се није сјећао – Дроњави је повисио глас.

– Знао је. Хтио је гурнути малу. „Па шта да је нисам“, рекао је. „Сад би била ружна дјевојка и била би жалосна. Знам, била је ружна. Имала је велику главу. Страшно велику главу. Зато сам је гурнуо.“ И смијао се док је то говорио.